

A tengeralatti tájkép ékességét nem a fű, nem a virág, nem fák alkotják, hanem az állatok rengeteg sokasága. Mint valami kövér füvek, gumók, furcsa gombák, piros, fehér és sárgaszínű zsákállatok borítják a medence fenekét és az üvegfalakat. Akárcsak a datolyapálmák, úgy emelkednek a magasba a csöves férgek vékony, sudár házai. Felső nyílásukból gyöngye, legyezőszerű kopolyúk ágaznak szét. Ezek a csöves férgek az akvárium tündérei. Az élénksárga, fehérén gyűrűzött, vékony fonalakból való kopolyúk, úgy tűnnek föl, mintha ékes fátyolt lengetne maga fölött az állat. Ha a víz hirtelen megmoccan mellette, ecset módjára rakja össze ezt a koronát az állat és nagy gyorsan mélyre húzza vissza a csöbe.

Fantasztikus virágokhoz hasonlítanak a sziklakövekhez odanőtt tengeri rózsák és tengeri kökörtűzök, a melyek, akárcsak a ragadozó állat, férget, csigát, rákot és halat, szóval mindent, a mit megehetnek, csalánszervekkel borított, ékes karjaikkal megrakadnak. Valóságos bokrokat, lombos fákat alkotnak a kénsárga, hófehér és biborvörös korallak.

A tengeralatti kertben csinos csikóhalak úszkálnak ide-oda. Néha párosával; vidáman játszva, dévajkódva suhannak el, fel s alá szökdelve, könnyedén imbolyogva, karikázva, egymást kergetve, vagy farkukkal egymást átkarolva.

A szirtes talajon, a vörös sziklakövekhez családís alkalmaszkodva, nagy, mérges tüskékkel fődött halszőnyegekre fekszenek s lángvörös, meredt szemmel néznek rád. Ezek az otromba testű skorpenák vagy sárkányhalak, a melyek elfelejtették az úszás mesterségét s ennek következtében úszóhólyagjukat is elvesztették. Mert folyton a tengerfenéken gúnynyasztanak, mozdulatlanul lesve áldozatukat, a mit nagy mohón bekapnak, alighogy feléjük közeledik. A magyar-tengerparti halászember tengeri tyúknak nevezi ezt a csunya állatot abból az egyszerű okból,

mert ő szerinte olyan izletes, mint akárcsak a tyúknak a húsa.

A nagy medence előtt felette érdekes dolgoknak vagyunk szemtanúi. Mesterséges sziklabarlangokból szokatlan nagyságú halak surrannak elő. Hatalmas czápák, a melyek eszeveszetten üzik, hajszolják egymást. Lapos testű ráják pihennek a homokos talajon és sajátos alakú ördögihalak rejtekeznek az iszapban. Annyira beleásták magukat, hogy alig látszik ki a testük. Tüskeszerű, hosszú szálak emelkednek a hátukon. A leghosszabb nyulvány lekonyult végéről rojt fityeg le. Szakasztott olyan, mint a zabszemet takaró két pelyvalevél. Ezt a rojt az állat ide-oda mozgatja, hogy az eledelül szolgáló apróbb halakat magához csalogassa. A halacsokák mohón neki-esnek a rojtnak, mire az ördögihal kitérte hatalmas száját és hirtelen bekapja őket. A hosszú, kövér angolna kígyózva úszkál a barlang nyílása előtt. Óriási fehér medúzák lebegnek a sziklakövek fölött és játszva lengetik lilaszínű ernyőjüket.

A szomszéd medenczében murenák tanyáznak. Ez a hal a régi rómaiaknál különös hírnévre tett szert. Mint a tengeri angolna, ott kígyózik a sűrű algalombok között. De mellúszóinak hiányáról és szép sárga sávokkal czifrázott köntöséről könnyen megkülönböztethető tőle. Mérges fogakkal fölfegyverezett száját folyton nyitva tartja, a mint a sziklakövek között leselkedve bujkál. A halászok félnek tőle és nagy óvatosan nyúlnak hozzá, nehogy beleharapjon a kezükbe. A régi rómaiak szinte őrült dolgokat műveltek vele. Nagyon becsülték a húsát és külön tavakban tenyésztették. Crassus arany ékszerekkel díszítette föl az ő kedves murenáit. Vedius Pollio pedig azt a szörnyűséget követte el, hogy a murenáit a vízbe vetett rabszolgák húsával etette. Mert ő szerinte csak így váltak igazán izletesekké. A murena manapság is kedvelt eledele a nápolyi

PÜNKÖSDI EMLÉK.

Illatár leng szerte, lepke száll a tájon,
Nyári harmat csillog a nyíló virágon.
Integető lombok, a szellő járása
Boldogságról susog, melynek nincsen mása.

Zeng a madarének erdők sűrűjében,
Hálahimnusz fakad az élők szívében
S mintha csendes áldás szállna le a tájra,
Olyan mélán zendül a szél suttogása.

Illatár száll szerte, lepke jár a tájon,
Isten költészete csillog a világon.
Égből szakadt hangok halk zsongása támad,
Nyíló virágszálak szeme könybe lábad.

Báránfelhők úsznak fönt a magas égen,
Káprázatban csillog lent a földi éden,
A hasadó hajnal lemosolyog rája,
Ráhinti aranyát a nap glóriája.

Ezüst kődök szállnak — szállnak, meg se állnak,
Porladó szíveknek országába szállnak;
Gyémánt lesz belőlük — szeretet szikrája,
Sóhajokból támadt égő sziporkája.

Orgonahang zendül — mintha ének szólna ..
Kapkodja a szellő, majd pedig szétszórja.
Kiül a harmatcsepp a virág szemébe,
Aranyeső hullik a fák üstökére.

Szomorú fűzfának az ága lehajlik,
Fakó üstöke közt valami morajlik:
Mintha a fájdalom tompa zokogása
Szívrázó hangjait szórná szét a tájra.

Kuszált üstökének lehajló ágain
Lefut a harmatcsepp — mint zengő húrjain
Síró hegedűnek a dalvirág gyöngye,
Remegő szíveknek fájdalomgöröngye.

Miből lesz a virág a szentelt hantokon?
Miből terem a csók, mely rátapad fájón
Ezüstszemfedőnek liliomhavára,
Fekete göröngyre — szomorú fájfára?

Hogy terem a könnyek gyöngyöző zápora?
A kéklő egeknek millió csillaga?
Fájdalomból támad — a szeretett hamván,
Enyészet hatalmán, Isten gondolatján!

Lakatos Károly.